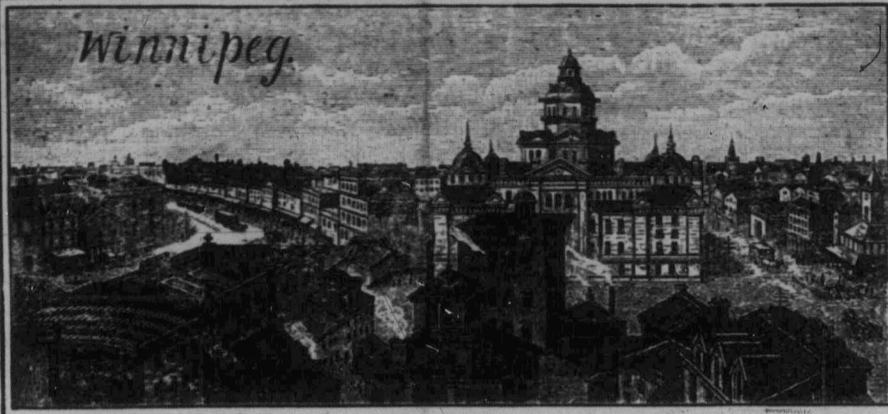

DEN SKANDINAVISKE

Winnipeg

CANADIENSAREN.

No. 34

Löp. Årg. 3.

WINNIPEG, MANITOBA, 30 JUNI 1890.

Läsnummer 5 cents. No. 6.

ETT BESÖK I VÅRA KOLONIER.

Någon har sagt: „Rastlös är vårt lif på jorden“.

Och nog har den talat sant, men aldrig har den sanningen varit så sann, som den är i våra dagar. Gamle farfar och äfven så gamla farmor, de kunde både födas, lefva och dö i samma stad eller by. Men nu ropar ungdoms själen:

„Stugan är mig förliten.
Hemmet för trångt.

Mina faders stad och bygd är fattig och mager. Jag vill ut. Jag vill ut, innan året är slut. Och tack vare de goda kommunikationer och tillmötesgående kommissionärer, har man derjemte en väl fylld bors, så behöfver man icke vänta tills året är slut, att förverkliga sina önsknings.

Jag får bekänna att jag icke hör till de ting, som hvarken kunna, eller vilja flytta sig. Man måste ju vara med sin tid, om man än skall gå i annan mans skor, pråla i andras drägt och åka i annan mans equipage.

Mången tänker sak samma genom hvad eller hvilket medel, blott man når målet för sitt begär. — Nu väl! En resa är i allo behaglig, men endast välsignelse bringande för den som reser rätt.

Men till min resa ibland de våra!

Den 9de Maj fick undertecknad det nöjet att få utlyta stadslifvets buller och bång, mot landlifvets stillhet och behag.

En vän har sagt: „Gud har skapat landet, men folket har byggt städerna“.

Med en Anghästs alla krafter har det af, från Winnipeg mot vester derät folkströmmen alltid har gått, men mig drog den icke längre än jag ville.

Jag ville stiga af vid White-wood, emedan mitt pass tillät mig icke passera längre och ingen gjorde mig motstånd, mer än ögonen, (mina egna förstås) och så efter

två timmars orolig sömn i ett halfvärdigt Hotell, samt förtärandet af en medelmättig frukost, sammanträffade jag med den kära, men hittills för mig okände vännen C. O. Hofstrand, och det dröjde icke länge förrän vi voro på väg till Nya Stockholm, hvar under samtalet rörde sig omkring, nytt och gammalt, ondt och godt, och så gick resan hastigt undan tills vi fram på eftermiddagen lyckligt anlände till Fridborg som samtidigt kan få vara både Fästning och Pastors boställe ty hvar och en är Konung på sitt slott och bör var Pastor i sitt hem.

Det förra synes Stockholmarne hafva tänkt sig praktiskt utföra, tyde hafva gifvit sina hemman fastnings namn, såsom: Sveaborg, Carlsborg, Daniaborg, Fridborg och Gustafsberg. Allt går ju väl, så länge man blott saluterar hvarandras ankomst. Stor fara är det när man omgifver sitt slott med fastskansningar och riktar dess kanoner mot den ankalkande. Hoppas icke att Stockholms många borgar någonsin skola behöfva vidtaga slika åtgärder!

Men skulle „Kung Alkohol“ få i sinnet att intränga i Elert samhälle, så lät manskapet rycka ut och kanonerna spela ifrån edra borgar till dess hvarje spår af fienden är tillintetgjord och striden som tappra män för frihet hem och härd.

Det är med Nya Stockholm som med barnet det växer med åren.

Det förvånade mig att se så många hus uppförda under de sista två åren och några stodo nu under byggnad. Likaså har plögen flitigt fått tjena, icke blott för att skydda hus och hem, utan för att bereda jorden för hvete och andra grönsaker.

Mig syntes att Nya Stockholm var i ett framåtstående tillstånd. Mätte blott kärlek och ämte och förtroende vara rådande nybyggarna emellan, då skall Guds välsignelse hvila öfver kolonien. Efter en veckas vistelse hvar-

under vi några gånger voro samlade till betraktande af Guds lifgivande och tröstande ord, lernade jag Nya Stockholm, — kanske för alltid. Under min återfärd besökte jag det Skandinaviska settlementet norr om Fleming Sedan till Oak Lake, efter ett par dagars vistelse på nämnda plats, fortsatte jag till Portage la Prairie der jag stannade öfver natten och nästa dag steg jag ombord på Manitoba & N.W. jernvägståget för vidare befördran till Minnedosa, för att besöka Skandinaverna i och omkring nämnda stad, samt kolonien Skandinavia. Strax jag hade anländt till staden, uppsökte jag familjen Gustafsons hem, hvar rest jag blef hjertligt emottagen. Som detta är den enda Skandinaviska familjen i Minnedosa, så gör nästan hvarje Skandinav som anländer dit, ett besök hos Gustafsons.

Nästa dag den 23de Maj, på morgonen gjorde jag mig redo för Skandinavia och mot en ersättning af \$1.00 fick jag medfölja postköraren Johnson och omkring kl. 9 anlände jag till Mr. Wallstedts „frihemman“, der möte var utlyst för mig att hållas på Lördags eftermiddagen, således hade jag en hel dag till förberedelsen.

Det nämnda mötet hölls på utlyst tid, hvarefter resan fortsattes till „kampen“ hvilket namn kolonisterna har gifvit Mr. Hemningsons plats, det är nog intet öknamn ty i dervarande sigverk har nog många kämpat för sitt bröd. Utan tvifvel är det detta sågvar, som utgör själva pulsådren i denna koloni.

Under min vistelse i Skandinavia som varade i en vecka, hade jag fem möten och till kolonisternas beröm, må jag säga, att hvarje möte var väl besökt och Guds ande syntes verksam. Gud själf känner hvad frukter det predikade ordet skall gifva. Så kom afkeds stunden och jag måste säga farväl till denna koloni med samma känslor som jag hade lemnat de föregående platserna. Vid min återkomst till Minnedosa gjorde jag ett hastigt besök i „Smålandsbygden“ öster ifrån Mine-

dosa. Der höll jag en kort predikan och intog en god måltid Sedan tog jag hela bygdens befolkning med mig till Minnedosa hvarest jag hade möte på qvällen. Nästa dag var den sista i hvg-tiden, då jag efter tre veckors bortovaro återvände till „Slattmarkens Drottning“, vår goda stad Winnipeg. Jag kände mig tacksam till Gud för hans beskydd och allt som jag fått emottaga under resan. När jag så återigen stod hemma, kände jag det så här, „Borta bra, men hemma bäst“.

Ja, nu är min resa slutt och skildringen afven så. Både delarne har jag försökt att utföra efter bästa förmåga.

Eder.

A. F. Johnson.

FRÅN HUDSONS BAY.

Om tvänne ångare afgingo samtidigt t. ex. i September, den ene från Port Nelson i Hudsons Bay och den andre från New York skulle de nästan säkert inträffa samtidigt i Liverpool. Från affärssynpunkt betraktadt är detta af största vikt för den Canadiska Nordvestern. Vägen till Europa blir derigenom omkring 1500 mil kortare än den nuvarande och gifver Canada större fördelar med afseende å kommersiellt utbyte än vestra delen af Förenta Staterna.

I närheten af James Bay och upp emot Hayoo och Nelson floderna samt vest och nordvest om Port Nelson är landet rikt försedt med furu, gran, tamrak, asp etc. På öarne i Nelson floden växer gran tillräckligt stor att användas som byggnadsvirke. Många hvita grana (Pinus alba) mäta 3 fot i diameter, furu lemnar dock största mängden timmer af god beskaffenhet. Dr. King som deltog i Capt. Blacks resa i norra ishafvet säger att Hayes flodens stränder äro tätt bevoxna med stora träd, äfvensom utsigterna der skola vara storartade.

Från Rupert's House vid James

Bay norrut till Richmond Bay lämpar sig jorden, ehuru något sandig, väl för åkerbruk. Der finnes godt om gran, tamarac, poppel och hvit björk. Goda granblock mätande två och en half fot i diameter hafva bragts ned till Fort George vid Bay River.

Tamarac säges växa i stora kvantiteter inuti landet och mycket högt mot norr, ehuru den å kusten ej iakttagits nordligare än Richmond Gulf. Svart gran (Pinus nigra) har blifvit funnen vid Rae floden. På de bergigaste delarne växa träd stora nog att blifva af värde så snart detta land sättes i förbindelse med den civiliserade världen.

Fiskevættet ligger ännu i sin linda, men hvalfisk, säl, lax och delfiner finnas i massa i Hudsons Bay.

H. B. JERNVÄGEN.

Den mycket omtalade och länge väntade jernvägen synes nu blifva en verklighet. Dominion regeringen har nemligen den 26 dennes beslutit gifva jernvägs-kompaniet ett understöd af 80,000 dolla per år under 20 år för den del af jernvägen som ligger mellan Winnipeg och Saskatchewan River, ett afstånd af 250 mil.

Det är ej ofta sjelfmord inträffa i vår goda stad men den 26 Juni 1890 kommer att blifva ihågkommen såsom den dag, då en man skar sin hals å Tecumseh House. Han hade tagit för många supar den sista tiden och var antingen halfgalen eller också ledsen att han ej kunde betala sin boardbill. Ifall det sista skulle hafva varit orsaken få vi verkligt gratulera oss sjelfva att ej alla skyldiga för board äro så finkänsliga. Vore det förhållandet skulle vi snart få högar af lik.

Den olyckliges namn var Jas. J. Hracken från N. B.